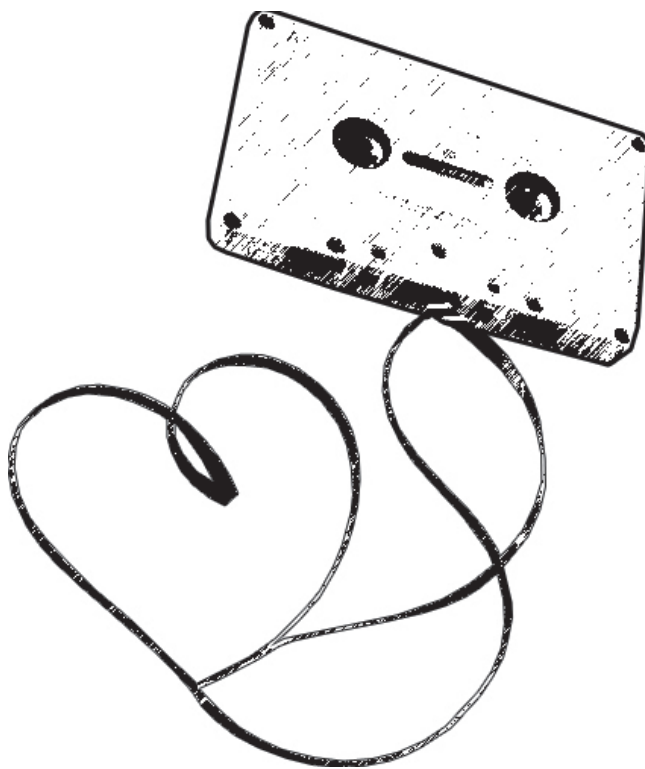

Роб Шефилд

Любовта е сборна касетка

ти, така че в крайна сметка да разтеглим парчето до две страни на касетка. Решихме да опитаме. Всичко, което трябваше да направим, беше да натискаме паузата и да вдигаме игличката на грамофона, когато бе необходимо, както и да си поиграем с усилването на звука. Няколко часа по-късно вече имахме 90-минутен запис с „на-на-на“-та, заедно с много „йе-йе“-та и няколко „Джуди, Джуди, Джуди, уау“-та. Изслушахме произведението си, като не можех да повярвам какво бяхме успели да сътворим. Това направо си беше ново парче на Beatles, което до този момент не бе съществувало! Разликата между Вчера... и Днес.* С баща ми бяхме сглобявали заедно макети на самолети, бяхме ходили на бейзболни мачове на „Ред Сокс“, но въпросният запис се явяваше най-голямото ни постижение. Пол Маккартни не би могъл да е бил погорд, след като е написал истинската песен. Сега отново съм си пуснал нашата касетка *Hey Jude* и си мисля две неща: как никога повече не бих желал да чуя оригиналното парче, и че през 1977 г. баща ми е бил почти на възрастта, на която съм аз в момента. Въпреки че би могъл да прекара съботния следобед в каквито си занимания пожелае, той бе избрал да го посвети на 12-годишния си син, правейки този нелепо смешен запис. Вероятно още на следващия ден е забравил за него. Но аз си спомням.

СЪЩЕСТВУВАТ НАЙ-РАЗЛИЧНИ видове сборни касетки. И винаги има повод или причина те да бъдат записани.

* По аналогия с песента на Beatles от 1965 г. „Yesterday“ („Вчера“). – Б.ред.

КАСЕТКАТА ЗА КУПОНИ

Пар-тиии! Знаете какво означава това – часове наред, прекарани в заниманието да бъде създадена перфектната подборка от песни за купон плюс десет минути да се разтреби къщата и да се излеят остатъците от полупразните бутилки алкохол в някоя от кристалните купи на майка ви, която смес ще бъде наречена „Изненадващия цъфтеж на оранжевия лотус“. После, след като партито е приключило, си запазваш касетката – защото не е ясно кога ще ти звъннат с думите: „Човече, тази вечер ще купонясваме! Донеси музика!“ За целта гледаш по всяко време да ти се намират подръка две или три касетки с парчета за танци – ПРОСТО ЗА ВСЕКИ СЛУЧАЙ, тъй като НИКОГА НЕ ЗНАЕШ. По същата причина, поради която в списание „Космополитън“ съветват момичетата винаги да имат бутилка с шампанско в хладилника. Неколцина приятели ти идват на гости, зазвучава подходящата песен, девойките започват да танцуват – не би желал да пропуснеш всичко това само защото не си се подготвил, нали?

Едно лято в Шарлотсвил над мене живееха двама готини пича – Уоли и Дрю, – чиито сборни касетки бяха компилирани по начин, който на невробиологично ниво провокираше момичетата, отбиващи се при тях, да се целуват едно друго. Виждал съм с очите си как се случва! Касетката тръгва, Джеф Бъкли⁷ стене в продължение на 10 минути със своя неустоим глас, който заглъхва в китарното интро на „Let’s Get It On“ от едноименния албум на Марвин Гей и – *бам!* – приятелките им вече безсрамно се увиват една около друга. Уоли и Дрю наистина знаеха как да направят касетка за купони.

ЖЕЛАЯ ТЕ

Това винаги е основателна причина да запишеш сборна касетка.

ЩЕ ГО НАПРАВИМ? СТРАХОТНО!

Това пък е дори още по-добра причина. Става въпрос за случаите, когато започваш да разменяш с обекта на чувствата си касетки с песни като „Dancing In The Sheets“ („Танцувайки в чаршафите“, 1984) на денс триото Shalamar, „Let’s Do It Again“ („Да го направим отново“) на соул групата The Staple Singers или „Soft As Snow (But Warm Inside)“ („Мека като сняг (но топла отвътре)“) от албума *Isn’t Anything* (1988) на траш поп ирландците My Bloody Valentine. Всъщност е направо тъжно. Имам основателни подозрения, че веднъж се оказах зарязан от момиче, защото ѝ бях дал касетка с една от любимите ми размекващи соул балади от 80-те – „Shake You Down“ („Ще те разтърся“) от дебютния албум на Грегъри Абът. Чак впоследствие осъзнах, че текстът ѝ може да се приеме и като признанието на един воайор. Никога повече не повторих тази грешка.

„Ще го направим? Страхотно!“-касетките са едно от основните преимущества на това да имаш връзка с някого – заедно с безплатните подстрижки. Има двойки, които престават да си правят сборни касетки – и нямам никаква идея какво се случва с тях след това.

ТИ ХАРЕСВАШ МУЗИКА, АЗ ХАРЕСВАМ МУЗИКА, ЯСНО Е, ЧЕ ЩЕ СТАНЕМ ПРИЯТЕЛИ

Току-що си се запознал с някого. Говорите си за песните, които харесвате. *О, да, тази група! А чувал ли си за онези? Ще откачиш по това парче. Ще ти го запиша.*

Този тип сборни касетки често се бърка с „Желая те“ от даващата или получаващата страна, което става причина за доста неловки и смешни ситуации.

РАЗБИ МИ СЪРЦЕТО И МЕ НАКАРА ДА ПЛАЧА И ТУК ИМА 20–30 ПЕСНИ ЗА ТОВА

Най-доброто от тази серия е: „Тя наистина ли ще предпочете някой друг?“-касетката, която бившето гадже на мо-

ята приятелка Хедър, Чарли, ѝ записа, докато двамата преминаваха през онова, което стерилно се нарича „преходен период“. Започва с „Please Please Please Do Not Go“ („Моля те моля те моля те не си отивай“) от дебютния албум на Violent Femmes⁸, и после става наистина отчаяна работа – момчета с разбити сърца, умоляващи за още унижение: „Why Don't You Love Me (Like You Used To Do)?“ („Защо не ме обичаш (както преди)?“) от проекта с кънтри кавъри на Елвис Костело *Almost Blue*; „Hands Off She's Mine“ („Долу ръцете, тя е моя“) от дебюта на The English Beat⁹; „Boys Of Summer“ („Летни момчета“) на вокала на The Eagles Дон Хенли от соловия му период.

Все пак имаше ефект: двамата отново се събраха. Хедър продължи да пуска касетката на всичките си познати, без да се притеснява от присъствието на Чарли в стаята; сякаш беше горда, че е способна да го докара до подобно състояние, като според мен и той тайничко беше доволен от дълбините на чувствата си. Двадесет години по-късно те живеят в Юта, женени са и имат четири деца, които дължат съществуването си на въпросната компилация.

Направо плашещо.

ПО ПЪТЯ

Моята приятелка Джейн ми дойде на гости в Бостън година, след като бяхме завършили колеж. Тя вече живееше в Южна Калифорния и с идването си настоя цяла вечер да я возя из града, за да ѝ го покажа. По този повод беше направила специална сборна касетка, всяка песен от която завинаги се е запечатала в съзнанието ми. Потеглихме на „Friday's Child“, сингъл от 1967 г. на ирландците Them, с които изгрява звездата на Ван Морисън като певец, и продължихме с „Man Of The World“ (1969) на Fleetwood Mac с Питър Грийн¹⁰. Припявахме на Rolling Stones заедно с тяхната „Ventilator Blues“ от невероятния *Exile On Main St.*, на „Stuff You Gotta Watch“ на Мъди Уотърс, на „Life Through A Window“ на The Jam¹¹ и толкова

много други. Карахме наоколо цяла нощ, въртейки касетката, а когато слънцето се показа, я изхвърлихме през прозореца на колата.

Не съм виждал Джейн от години, но сега често се отбивам в един бар в Бруклин, наречен „Дедис“, където в джубокса имат „Friday’s Child“. Всеки път, когато съм там и играя на флипера с нарисуван на него Елвис, избирам тази песен, номер 9317, като наум я посвещавам на далечен приятел, където и да е тя в момента.

БЕЗ ЛОШИ ЧУВСТВА, СЪПА

Рене се кълнеше, че най-добрият ѝ приятел в гимназията винаги късал с момичета, като им записвал емблематичната „Free Bird“ („Свободна птица“) на Lynyrd Skynyrd. Един тип, когото познавах в колежа, пък зарязваше гаджетата си, като им изпращаше „Don’t Think Twice, It’s All Right“ („Не го премисляй, всичко е наред“) на Боб Дилън. Пак в колежа веднъж бях решил, че съм се разделил с едно момиче, давайки ѝ касетка, която започваше с „The Thrill Of It All“ („Тръпката от всичко това“) на Roxу Music. Трябваша ми няколко дни, докато осъзная, че тя си нямаше представа, че вече не сме заедно, което предполагам означаваше, че планът ми не беше проработил.

Защо хората изобщо правят подобни неща? Нямам никаква представа.

МРАЗЯ ТЪПАТА СИ РАБОТА

Знаете как понякога си четете вестника в любимото кафене, с топъл кроасан и ледено мокачино пред вас, и изведнъж забелязвате, че хлапетата зад щанда с пълен глас са започнали да припяват на „Fresh Flesh“ („Прясна плът“) на пънкарите Fear¹² или на „Blood Bath“ („Кървава баня“) на колегите им Drunks With Guns? Това е техният начин да ви напомнят, че *мразят тъпата си работа*.

РАДИО-КАСЕТКАТА

По времето, когато хората все още слушаха радио, човек винаги си държеше подръка готова касетка в касетофона, за да може да си запише най-новите хитове на седмицата. Началните тонове задължително се оказваха пропуснати и често към края се чуваше гласът на водещия. Парчетата бяха прекъсвани от джингли, реклами и статичен шум от антената, но всичко това само добавяше към правдоподобността на „живото записване“.

Радио-касета магически те изстрелва обратно в оригиналното време и място, когато за пръв път си чул съответните парчета в нея. Ти си там, приятелю. Едно момиче, което познавах, имаше радио-касета само с „Rock Me Amadeus“*, по 5–6 пъти от всяка страна – просто натискаше копчето за запис всеки път щом я пуснели по радиото.

КАСЕТКА ЗА РАЗХОДКИ

Някои хора си правят миксове за тренировки, които си носят във фитнеса, но за мен това е нещо непонятно. В главата ми всяка музика, звучаща на пътеката за бягане, автоматично е съсипана. Вместо това много обичам да се разхождам, което направо си моли за дълги, унасящо-трансони песни с китари. Винаги когато чуя Byrds¹³ или Buffalo Springfield¹⁴ си спомням за един пролетен ден в Шарлотсвил, когато по една случайност се изкачих на планината Дъдли, намираща се в покрайнините на града – дори не разбрах, че съм го направил, но изведнъж се оказах на върха ѝ. Очакваше ме няколкочасово спускане надолу, а в уокмена ми имаше само една касета, която изслушах безброй пъти, от край до край, докато се смъкна в подножието. Началните ноти на психеделичната

* „Rock Me Amadeus“ (1986) е песен на австрийския поп музикант Фалко от албума му *Falco 3*. Вдъхновена от биографичния филм за Моцарт „Амадеус“ (1982), песента е първото произведение на немскоговорящ изпълнител, оглавява класациите и от двете страни на Атлантика. – Б.ред.

„What’s Happening“ от албума на Byrds *Fifth Dimension* и до ден-днешен крат краката ми да се схванат.

ИМА ОЩЕ МНОГО ВИДОВЕ сборни касетки. За пушене на трева, за отиване на работа, за миене на чинии, за взимане на душ. Колекция от хубави песни, открити в лоши албуми, които никога не бихте си пуснали целите отново. Най-големите хитове от купчините с плочи на гаджето ви, които сте си записали в нощта преди да скъсате. В света са измислени милиони песни и съществуват милиони начини да ги свържете в една подборка. Това е част от забавлението да си фен и да харесваш музиката.

Вярвам, че когато човек прави компилация, всъщност създава история. Претърсваш трезорите със съкровища и нарамваш всичко, което можеш да извлечеш, а после превръщаш плячката в нещо ново. Преглеждаш цялата дискография на даден артист или група, като стопираш във времето онзи единствен момент, когато ти се е искало да скачаш, да танцуваш, да полудееш и да си махнеш главата на съответното изпълнение. И след това можеш винаги щом пожелаеш да се връщаш към това чувство.

Сборните касетки открадват скъпоценни мигове от всички краища на музикалния космос, оформят ги в различна опаковка и те заживяват с нова привлекателност. В своето далновидно есе от 1923 г. „Еднопосочна улица“ Уолтър Бенджамин* казва, че книгите са остаряло средство за комуникация, синтезирано в индексите на края

* Уолтър Бенджамин (1892–1940) – немски интелектуалец и философ от еврейски произход. През 1933 г. бяга от нацистите във Франция, като след окупацията ѝ се опитва да се спаси в Испания, където се самоубива пред перспективата да бъде заловен. Посмъртното публикуване на неговите обширни трудове му спечелва славата на оригинален и ярък мислител и критик, комбиниращ исторически материализъм, немски идеализъм и юдейски мистицизъм. – Б.ред.

им. Преподавателите и изследователите прехвърлят заглавията, търсейки важните зрънца познание, които след това обобщават във въпросните индекси. После ги прикрепят под формата на библиография към собствените си книги, така че следващите преподаватели и изследователи да могат да ги прегледат и да копират интересните откъси в своите произведения.

Шегата на Бенджамин беше: „Защо просто не продават индексите?“

Предполагам, че тъкмо по тази причина си разменяме и сборни касетки. Ние, музикалните фенове, обичаме своите класически албуми, перфектни шедьоври като *Blonde On Blonde* на Боб Дилън* и *Talking Book* на Стиви Уондър**. Но също така обичаме да взимаме песни от тези албуми и да ги смесваме с други парчета, гмурвайки ги отново в бясната въздушна струя на рокендрола. Винаги бих предпочел да чуя „Getting Better“ на Beatles от сборна касетка, пред това да си пусна целия *Sgt. Pepper*. По-скоро бих слушал Франк Синатра между парчета на Run-DMC и Bananarama, отколкото сред други негови песни.

Когато запишеш песен на касетка, я освобождаваш.

* *Blonde On Blonde* (1966) често се приема като първия значим двоен албум в рок музиката и безспорно събитие с огромно културно значение. Записан в Нешвил с китарата на Роби Робъртсън, еkleктичен звук и сюрреалистични текстове, той маркира края на една ера за Дилън, на когото му предстои да катастрофира с мотор и да се ориентира към различни подходи в творчеството си. „Никой не е улавял звука на три часа през нощта по-добре от този албум“ – твърди Ал Купър. – Б.ред.

** *Talking Book* (1972) е 15-ият албум на Стиви Уондър и петият от неговия т.нар. „класически период“. Проектът се появява след турнето му през 1972 г. с Rolling Stones и веднага се превръща в хит, помагайки да бъде разбит мита, че ритъм енд блус изпълнителите не могат да създават музика, която да допадне на рок публиката. С това започва и нов период на подем за артистите на звукозаписната компания Мотаун. – Б.ред.